

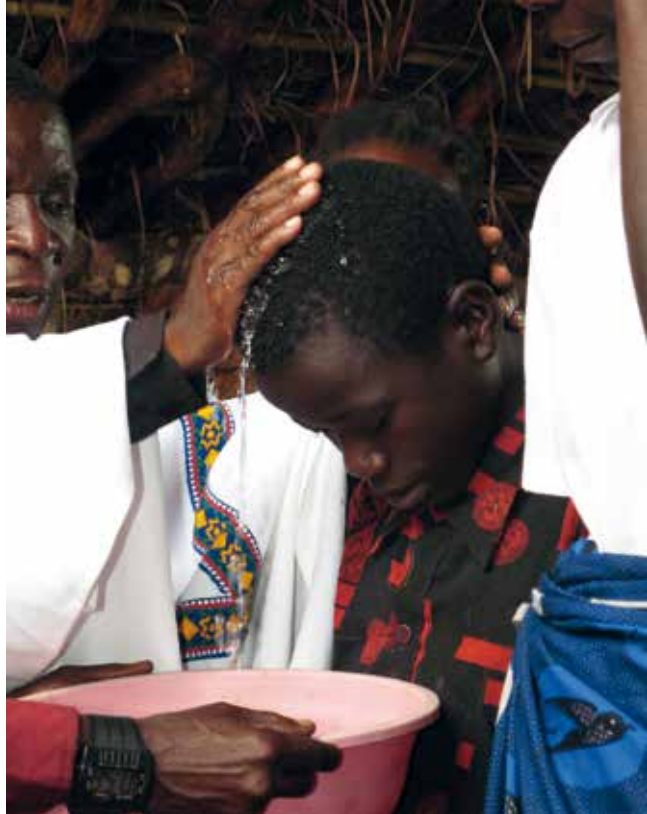
Missiologiasta ja sen puutteesta

Ville Auvinen

Kirkon lähetystyön keskuksen lähetysteologi, dosentti Jaakko Rusama, on nostanut keskusteluun tärkeän ja huolestuttavan asian. Hän totesi vastikään kirkon kansainvälisen työn arviointipäivässä, että teologian maisterin opintoihin ei kuulu lainkaan opetusta kirkon lähetystyöstä. Rusama näkee ristiriidan kirkon puheiden ja käytännön päätösten välillä. Lähetystyön sanotaan olevan kirkon ydintehtävää, mutta kirkko ei kuitenkaan pidä huolta siitä, että sitä opetettaisiin sen tuleville työntekijöille.

Rusaman huoleen on helppo yhtyä. Varsinkin kun yleinen ilmapiiri yhteiskunnassa suhtautuu yhä negatiivisemmin perinteiseen lähetystyöhön ja pitää sitä lähinnä kulttuuri-imperialismina, olisi kirkon entistä selkeämmin keskityttävä ydintehtävänsä esillä pitämiseen ja toteuttamiseen: evankeliumi Kristuksesta kaikille kansoille. Olisi tietenkin toivottavaa, että kirkon työntekijät omaksuisivat tämän kirkon työnäyn jo koulutuksessaan, mutta kun näin ei käy, ovat seuraukset masentavia. Rusama toteaa, että Kirkon tutkimuskeskuksen selvitysten mukaan erityisesti nuorempi papisto suhtautuu lähetystyöhön välinpitämättömästi tai jopa kielteisesti.

Ei oikeastaan ole ihme, että teologiassa tiedekunnassa missiologiaa ei

opeteta. Tiedekunnan opetus on puhtaasti akateemista, eikä sen perustana ole kristillinen usko. Toki lähetystyöstäkin voidaan puhua vain akateemisesti kuvailevalla tavalla, mutta niin pian kuin missiologiaan liittyy kysymys Kristuksen ainutlaatuisuudesta, tai pohditaan sitä, miten kristillinen todistus parhaiten saavuttaisi kaikki kansat, käy se sopimattomaksi tiedekunnan agendaan. Taustalla on laajempi ongelma. Yliopistossa opetetaan teologiaa, ja kirkossa harjoitetaan teologiaa, mutta näillä kahdella teologialla on kovin vähän tekemistä toistensa kanssa. Kirkon tuleville teologeille opetetaan yliopistoteologiaa, joka on vapaata kirkon uskosta ja joka vain kuvailee tutkimuskohdettaan. Sen jälkeen he menevät töihin kirkkoon, ja heidän edellytetään sitoutuvan kirkon uskoon ja toimivan kirkollisina teologeina. Vähän kärjistäen voisi sanoa, että kirkon papit eivät saa yliopistossa koulutusta tuleviin tehtäviinsä.